

Oskar

Divadelní soubor Jindřicha Honzla / Claude Magnier

Jdeme pomalu do finále. Předposlední představení letošního ročníku přivezl Divadelní soubor Jindřicha Honzla z Humpolce. Doba uvedení, tedy 14. hodina, když venku ještě k tomu propuklo skutečné jaro, se nelichotivě podepsala na návštěvnosti. Bohužel, nebyl to však jediný nezdar pátečního odpoledne.

Humpolečtí přijeli do Třeště s konverzačně-situační komedií Oskar z pera francouzského Clauda Magniera. Původně divadelní text v roce 1967 pak na filmovém plátně proslavil v hlavní roli Louis de Funès se svým osobitým herectvím. V českém dabingu pak ještě umocněným panem Filipovským. Bohužel, musím konstatovat, že divák se oproti tomuto filmu za celou dobu inscenace mnohokrát nezasmál. A to z mnoha důvodů.

Jedním, a možná tím největším důvodem může být to, že režisér představení Martin Rynda zároveň na jevišti ztvárnil i ústřední postavu úspěšného podnikatele Bertranda Barniera. Dělat režii tzv. z jeviště je vždycky problematické. V případě konverzační komedie je to dle mého názoru takřka nemožné. A pokud ano, je zapotřebí notná dávka režijního i hereckého umu.

Aby konverzační komedie zafungovala a diváci odcházeli ze sálu spokojeni a pobaveni, je zapotřebí, aby se sešlo několik věcí. V první řadě je to právě režisér, který má cit pro temporytmus, umí pracovat s prostorem, mizanscénou. Je schopný vést herce, mít správné načasování gagů a také dokáže vystavět situace. V druhé řadě jsou to zkušení herci, kteří žijí s postavou a jejich výkony jsou uvěřitelné, pravdivé. Herci, kteří spolu na jevišti znamenitě komunikují a reagují na sebe, a především jednájí v daných situacích. Proto je také konverzační komedie považována za jeden z nejtěžších divadelních žánrů. A bohužel, náležitosti výše uvedené představitelům Oskara ve velké míře chybějí. Základním kamenem tohoto žánru je totiž režisér, který dokonale ovládá divadelní řemeslo a dokáže obsadit kvalitní, byť amatérské herce.

Porota souboru doporučila vrátit se o několik kroků zpět, vybrat si například jednodušší divadelní žánr. Jednotlivcům pak vzdělávat se, pracovat na sobě a se svými postavami si více hrát a sžít se s nimi tak, aby pak jejich ztvárnění na jevišti vypadalo přirozeně a uvěřitelně. I přes všechno zmíněné si však myslím, že soubor jistě nemá nulový potenciál pro další práci. Pokud jeho členové sami budou chtít, jejich další počín bude určitě povedenější než jejich předvedený Oskar. A já osobně budu zvědavý a budu se těšit na jejich cestu a progres.

Roman Mikeš